

specificeres eller helt andre ting. Det afgørende må være, om vi mener, at det kan udgøre en reel forbedring.

Jeg vil derfor sætte ministeriet i gang med at lave en udredning om det. Jeg vil orientere Socialudvalget, når vi har konkrete forslag, og så må vi i fællesskab se på, hvad vi kan gennemføre, og om vi kan finde finansiering i satspuljen.

Instituttet fremfører, at de længerevarende kommunale og amtskommunale botilbud efter serviceloven helt skal afskaffes, fordi der ikke er behov for dem. Det er jeg helt uenig i.

For der er handicappede, som i perioder ikke kan bo i en almen bolig med de deraf følgende pligter efter lejereglerne. Jeg tænker f.eks. på pligten til at behandle det lejede pænt og overholde husreglementet og udlejers ret til at smide de folk ud, som ikke overholder deres pligter.

Disse pligter kan ikke efterleves af alle handicappede i alle perioder af deres liv. Det kan f.eks. gælde for en gruppe yngre stærkt udadreagerende udviklingshæmmede eller sindslidende. Hvad skal der ske med dem, hvis det bliver nødvendigt at ophæve lejemålet, hvis de i en periode har en for stærkt udadreagerende adfærd? Hvad skal der blive af Peter, som i perioder har det så dårligt, at han råber og truer af andre mennesker?

Jeg synes, at det vil være ansvarsforflygtigelse fra det offentliges side, hvis vi forventer, at de til enhver tid kan tilpasse sig vilkårene i en udlejningsbolig.

Der er også behov for et antal kommunale boliger til dømte handicappede, der på grund af f.eks. udviklingshæmning ikke kan anbringes i fængsel under afsoningen. For den gruppe giver det ikke mening at tilbyde en lejekontrakt, som de kan opsige dagen efter, de er flyttet ind.

Jeg finder det altså nødvendigt at opretholde et antal § 92-boliger for at tilgodese disse gruppers særlige behov. Men jeg vil samtidig understrege, at det ikke betyder, at de nødvendigvis skal opretholdes, som de er. Også her må vi naturligvis arbejde for at sikre en rimelig boligstandard.

Og så til sidst til det andet centrale emne på Socialministeriets område, som rapporten omtaler.

Kommunernes har vide rammer for fastsættelse af serviceniveauer, også i forhold til handicapkompenserende ydelser. Ifølge Menneskerettighedscenteret skaber det en risiko for, at

nogle handicappede begrænses alvorligt i deres mulighed for at deltage i samfundslivet på lige fod med andre.

Centret ønsker derfor, at lovgivning og kommunal administrativ praksis om handicapkompenserende ydelser granskes for at se, om det kommunale selvstyre bør begrænses for at sikre en mere effektiv beskyttelse af handicappedes rettigheder.

Det er rigtigt, at vi i Danmark i lovgivningen har lagt vægt på det kommunale selvstyre, og dermed, at der er forskellige serviceniveauer i de enkelte kommuner.

Det er regeringens opfattelse, at det kommunale selvstyre er uhyre vigtigt, og at det er med til at give de handicappede et bedre liv, end mekaniske standardløsninger kan.

Udgangspunktet for den sociale lovgivning er og bør være, at ethvert menneske er unikt. Det enkelte menneske skal derfor også mødes af systemet med en individuel vurdering. At det enkelte menneske er unikt vil også sige, at det er nødvendigt med skønsfastsættelser af ydelser, som det praktiseres i dag. Jeg mener ikke, at standardiserede ydelser vil medføre en bedre ydelsespolitik.

Der er ikke tvivl om, at det at leve med et handicap og få en dagligdag til at fungere er vanskeligt. Vi ved, at en del af vanskelighederne opstår i mødet med den offentlige sektor.

Derfor har jeg iværksat projektet »Nye og nemmere veje«, som skal stå for en mere serviceorienteret handicappolitik, hvor der tænkes mere på tværs og i helheder.

Et centralt redskab er fokus på én indgang til den offentlige sektor og ét stop til den rigtige løsning. Målet er også, at der skal ske en holdningsændring, så vi i højere grad fokuserer på løsninger frem for problemer. At vi ser ressourcer i stedet for begrænsninger.

Der er på satspuljen for 2006 afsat 34 mio. kr. til projektet. Vi vil inden for den nærmeste fremtid gå i gang med at konkretisere og formulere de enkelte projekter og tiltag. Det skal ske i samarbejde med organisationerne – primært De Samvirkende Invalideorganisationer og KL – og de øvrige ministerier.

Jeg håber, at vi med dette bredtfaavnende projekt vil finde frem til måder, som kan vise, hvordan det kan blive lettere at få sine handicapkom-